

POSTANOWIENIE

8 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marta Romańska

na posiedzeniu niejawnym 8 października 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa E. P.
przeciwko Gminie i Miastu O.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej E. P.
od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi
z 27 września 2024 r., XIII Ga 1090/23,

1. **odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
2. **zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia powódce odpisu niniejszego postanowienia, tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

[dr]

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem

skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do powyższych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z powołaniem się na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) w konsekwencji naruszenia art. 362 § 1 k.c., art. 632 § 2 k.c., art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych (tekst jedn. Dz. U. z 2019 r., poz. 2019, dalej jako: p.z.p.) oraz art. 405 k.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wyводу zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. Szczególna podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przy tym samodzielnego, czyli odrębnego od podstaw kasacyjnych, wskazania i wykazania naruszenia konkretnego przepisu prawa (procesowego lub materialnego), które jest oczywiste i bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęte skargą orzeczenie jest wadliwe i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania.

Uzasadnienie wniosku oparte na tej przesłance wymaga przedstawienia argumentacji prawnej zmierzającej do wykazania kwalifikowanego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw kasacyjnych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11). Uzasadnienie wniosku nie może sprowadzać się do

powtórzenia, choćby w zmodyfikowanej formie, uzasadnienia podstaw kasacyjnych, nie może być też sformułowane w sposób, który wymagałby oceny ich zasadności.

Analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie potwierdza tezy skarżącej o istnieniu takich jego uchybień konstrukcyjnych, które by uniemożliwiały jednoznaczne stwierdzenie jaką podstawę faktyczną sprawy ustalił Sąd i jak ocenił te fakty w świetle prawa. Argumentacja przytoczona w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest po części próbą zakwestionowania ustaleń faktycznych Sądów *meriti*. Z wiążącej Sąd Najwyższy podstawy faktycznej zaskarżonego orzeczenia wynika, że zasadne było obniżenie wynagrodzenia ryczałtowego z uwagi na brak wykonania przez wykonawcę sufitów z płyt G-K na ruszcie aluminiowym i wykonania podłogi z płyt OSB na stelażu. Na etapie opisu przedmiotu zamówienia nie było wątpliwości co do zakresu oczekiwanych od wykonawcy prac. Wykonawca miał też obowiązek zlecenia i wykonania ekspertyz oraz opracowań projektowych w zakresie wynikającym z obowiązujących przepisów. Sąd drugiej instancji wyjaśnił, że w systemie „zaprojektuj i wybuduj” to wykonawca powinien uzyskać wszystkie wymagane prawem zgody, pozwalające na zrealizowanie zamówienia według projektu, a z załącznika do specyfikacji istotnych warunków zamówienia wyraźnie wynikało, jakie to uzgodnienia, opinie i zgody należy uzyskać w zakresie wynikającym z przepisów ustawy o ochronie przyrody. Spór powstał, gdyż powódka w sposób niewystarczający przygotowała się do zamówienia publicznego, pomijając aspekty związane z ochroną przyrody i następnie próbując przerzucić koszty własnych zaniedbań na zamawiającego. W niniejszej sprawie powódka nie udowodniła części swoich roszczeń, zaś część roszczeń w sposób wyraźny nie wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego lub dowody wręcz jednoznacznie wskazują na niezasadność roszczeń i potwierdzają zarzuty strony pozwanej formułowane w toku sprawy. Sądy *meriti* ustaliły, że projekt architektoniczny przygotowany przez powódkę zawierał rozwiązanie polegające na montażu okien z nawiewnikami higrosterowanymi. Uznał przy tym, że nie mają one charakteru dodatkowego i stanowią prace w ramach podstawowego stosunku umownego. Nie można uznać, że taka ocena narusza art. 29 ust. 1 p.z.p., skoro prace wykonane przez powódkę mieściły się w przedmiocie umowy, zakres świadczenia

wykonawcy był tożsamy z jego zobowiązaniem i nie ustalono, by niezbędne stało się wykonanie prac dodatkowych nieobjętych zamówieniem podstawowym.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że w razie niewykonania przez przyjmującego zlecenie wszystkich robót, za które w umowie określone zostało wynagrodzenie ryczałtowe, podlega ono proporcjonalnemu obniżeniu, stosownie do zakresu niewykonanej części, co nie przekreśla ryczałtowego charakteru tego wynagrodzenia (por. wyroki z 16 sierpnia 1972 r., III CRN 202/72, OSNC1973, nr 5, poz. 81; z 29 stycznia 1985 r., II CR 494/84).

W świetle powyższego należało stwierdzić, że Sąd drugiej instancji nie popełnił błędów, o ile przyjął, że wynagrodzenie podlegało proporcjonalnemu obniżeniu co do niewykonanej części robót, pozostając nadal wynagrodzeniem ryczałtowym. Nie można również uznać, że powódka poniosła szkodę w związku z bezpodstawnym wykonaniem prac dodatkowych, gdyż nie wykonała takich prac. Ocena prawna dokonana przez sąd drugiej instancji nie jest zatem oczywiście wadliwa.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. oraz – co do kosztów postępowania – art. 98 § 1, 1¹ i 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 2 pkt 6 w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2023 r., poz. 1935), orzeczono jak w postanowieniu.

[dr]

[a.ł]